

[Johan Nielsen.]

Jeg beundrer særlig sambandsfolkene på Færøerne, at de bliver ved med at holde fast ved sambandet med Danmark. Det er meget sjældent, at man lader en sambandsmand komme til orde, og når man mærker det ene knytnæveslag efter det andet, som faktisk sambandsfolkene får, så beundrer jeg dem. Jeg ved godt, at redaktøren af Dimmalætting ikke har særlig høje tanker om mig, men hvis jeg skal være en hædersmand, kan det ikke bero på, hvad tanker han har om mig, men hvad tanker jeg har om ham. Jeg anser ham for at være en af Danmarks dygtigste journalister, og han bliver ved med at holde fast ved og forsvare Danmark, uanset at man giver det ene skæve billede af forholdet mellem Færøerne og Danmark efter det andet.

Så burde jeg måske frygte fremtiden. Energikrisen har jo også ramt Færøerne, og det er klart, at et folk, som lever af fisk og fisk alene, har grund til at være ængstelig i disse dage, når man taler om, hvem der ejer havet. Når jeg ikke er ængstelig, er det, fordi jeg har sådan en kæmpetiltro til færingerne, til mine landsmænd, og til deres livsanskuelse.

Mine ærede medlemmer, De kan huske dengang, da Athen sendte en flåde til Delos for at undertvinge den. Delos var brudt ud af søforbundet, og så sendte man en delegation i land og bad Delos om at overgive sig. Da svarede regeringen på Delos: vi har tre guddomme her på øen: fattigdom, nøjsomhed og udholdenhed, og så længe disse tre gudinder ikke har forladt os, overgiver vi os ikke. Vi har måske kun to af dem tilbage på Færøerne — vi har haft de tre gennem årtusinder — men så længe de to, det er nøjsomhed og udholdenhed, ikke forlader os, så frygter vi ikke for fremtiden, uanset hvad hr. Glistrup og fremskridtspartiet kunne finde på.

Glistrup (FP):

Hr. Johan Nielsen behøver bestemt ikke at føle mindreværdskomplekser i forhold til mig, fordi han kun er blevet pålignet 117.000 kr. eller 1/20 af det, man har grebet ud af den frie luft og pålignet mig som bidrag over indkomstskattebilletten til det danske samfund i al almindelighed. Det er ikke det, der kan være det afgørende. Det

afgørende er selvfølgelig så ganske klart: hvad er det for et samfund, vi vil have, og hvordan vil vi opnå det? Og da klang der jo i hr. Johan Nielsens indlæg nøjagtig den samme misforståelse, som kom så udpræget til udtryk bl. a. hos fru Grethe Philip og hr. Lysholt Hansen, at vi vil forskellige samfund i Danmark inden for f. eks. socialdemokratiet, det radikale venstre og fremskridtspartiet. Det kan jo ikke nytte noget, at vi bliver ved med at diskutere på dette barnlige niveau. Det, vi vil, tror jeg, er sådan nogenlunde præcis det samme samfund, hvis vi skal udtrykke det i den almindelige utilitaristiske vending, det samfund, hvor der er størst mulig lykke for det størst mulige antal, og med en vægt på, at samfundet skal hjælpe de fattige, de syge, de uheldige for at citere hr. Lysholt Hansen. Det kan ikke nytte noget, at vi spilder tiden med her at føre den ene debat efter den anden, hvor vi skyder hinanden forskellige samfundsmål i skoene, når der vitterlig ikke er tale om det. Dér, hvor vejen skiller imellem fremskridtspartiet og de gamle partier, er med hensyn til, hvilke midler der må anses for at være de mest hensigtsmæssige for at nå den målsætning, og her er det fremskridtspartiets opfattelse, at udviklingen i Danmark i de senere år har været en sådan, at hvis vi fortsætter den udviklingslinje — og det er der meget i de socialdemokratiske forslag i dag, der peger i retning af — skaber vi et samfund, der bliver så bureaukratiseret, så ødelagt, at det ikke kan, at det ikke har midler til at hjælpe de fattige, de syge og de uheldige.

Vi vil skabe et samfund, hvor det er muligt at hjælpe de fattige, de syge og de uheldige. Det er dér, vurderingen af midler brydes, og hvor vi har debatten, men lad os nu ikke tale forbi hinanden. Jeg kan i og for sig så glimrende tilslutte mig den vurdering, der her for et par dage siden er givet fra en anden side, nemlig fra finansministerens side vedrørende disse spørgsmål. Finansministeren siger i et svar, der er så dugfrisk som fra den 18. marts, til finansudvalget, at det, som naturligvis til syvende og sidst er det afgørende for vurderingen af fremskridtspartiets ændringsforslag, er, at de udspringer af en politisk holdning til de offentlige servicegoder og til indretningen af de offentlige institutioner, som afviger fun-